

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 13. decembra 2018*

„Predhodno odločanje – Direktiva 2002/22/ES – Elektronska komunikacijska omrežja in storitve – Univerzalna storitev in pravice uporabnikov – Podjetje, ki zagotavlja elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se uporablja za distribucijo radijskih ali televizijskih oddaj v javnosti – Podjetje, ki ponuja ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu – Obveznosti prenosa“

V zadevi C-298/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložil Conseil d'État (državni svet, Francija) z odločbo z dne 10. maja 2017, ki je prispela na Sodišče 23. maja 2017, v postopku

France Télévisions SA

proti

Playmédia,

Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA),

ob udeležbi

Ministre de la Culture et de la Communication,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik sedmega senata v funkciji predsednika četrtega senata, K. Jürimäe, sodnica, C. Lycourgos, E. Juhász in C. Vajda (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodna tajnica: V. Giacobbo-Peyronnel, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. maja 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za France Télévisions SA E. Piwnica, avocat,
- za Playmédia T. Haas, avocat,
- za francosko vlado R. Coesme, D. Colas in D. Segoin, agenti,

* Jezik postopka: francoščina.

- za litovsko vlado R. Krasuckaitė, D. Kriaučiūnas in R. Dzikovič, agenti,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo G. Braun, L. Nicolae in J. Hottiaux, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 5. julija 2018

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 31(1) Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 367), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 11) (v nadaljevanju: Direktiva o univerzalnih storitvah).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo France Télévisions SA in Conseil supérieur de l'audiovisuel (vrhovni svet za avdiovizualno področje, v nadaljevanju: CSA) v zvezi z odločbo št. 2015-232 z dne 27. maja 2015, s katero je zadnjenavedeni družbo France Télévisions pozval, naj v prihodnje ravna v skladu z določbami člena 34-2 loi n° 86-1067 relative à la liberté de communication (zakon št. 86-1067 o svobodi komunikacije, v nadaljevanju: zakon o svobodi komunikacije) z dne 30. septembra 1986 in ne nasprotuje temu, da družba Playmédia ponovno predvaja programe družbe France Télévisions pretočno in v živo na svojem spletnem mestu.

Pravni okvir

Pravo Unije

Okvirna direktiva

- 3 V uvodni izjavi 5 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21/ES z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 349), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/140/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 37) (v nadaljevanju: Okvirna direktiva), je navedeno:

„Zbliževanje telekomunikacijskega sektorja, sektorja sredstev javnega obveščanja in sektorja informacijske tehnike in tehnologije pomeni, da je treba vsa prenosna omrežja in storitve vključiti v en regulativni okvir. Regulativni okvir sestavljajo ta direktiva in štiri posebne direktive: Direktiva 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 [o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 337)], Direktiva 2002/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav [ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 323)], Direktiva [o ‚univerzalnih storitvah‘] [in] Direktiva 97/66/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 1997 [v zvezi z obdelavo osebnih podatkov in varstvom zasebnosti na področju telekomunikacij (UL 1998, L 24, str. 1)] (v nadaljevanju: ‚posebne direktive‘). Zakonsko ureditev za področje prenosa je treba ločiti od zakonske ureditve za področje

vsebin. Ta okvir zato ne zajema vsebine storitev, ki se zagotavljajo po elektronskih komunikacijskih omrežjih z uporabo elektronskih komunikacijskih storitev, kot so radiodifuzijske vsebine, finančne storitve in nekatere storitve informacijske družbe, zato ne posega v ukrepe, ki so bili za take storitve sprejeti na ravni Skupnosti ali na nacionalni ravni v skladu z zakonodajo Skupnosti, da bi spodbujali kulturno in jezikovno raznolikost ter zagotovili ohranitev pluralnosti medijev. Vsebina televizijskih programov je zajeta v Direktivi Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 [o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov državi članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 224)]. Ločitev zakonske ureditve za področje prenosa od zakonske ureditve za področje vsebin ne posega v upoštevanje povezav med njima, zlasti zato, da se zagotovijo pluralnost medijev, kulturna raznolikost in varstvo porabnikov.“

4 Člen 1 Okvirne direktive, naslovljen „Področje uporabe in cilji“, v odstavkih 2 in 3 določa:

„2. Ta direktiva in posebne direktive ne posegajo v obveznosti, določene z notranjo zakonodajo, ki je usklajena z zakonodajo Skupnosti, ali z zakonodajo Skupnosti v zvezi s storitvami, opravljenimi z uporabo elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev.

3. Ta direktiva in posebne direktive ne posegajo v ukrepe, sprejete na ravni Skupnosti ali nacionalni ravni v skladu z zakonodajo Skupnosti za izpolnitev ciljev, ki so v splošnem interesu, zlasti v zvezi z urejanjem vsebin in avdiovizualne politike.“

5 Člen 2 Okvirne direktive, naslovljen „Opredelitve“, določa:

„Za namene te direktive:

(a) ‚elektronsko komunikacijsko omrežje‘ pomeni prenosne sisteme in, kjer je primerno, komutacijsko ali usmerjalno opremo ter druge vire, vključno z omrežnimi elementi, ki niso aktivni, ki omogočajo prenos signalov po žicah, z radijskimi valovi, z optičnimi ali drugimi elektromagnetnimi sredstvi, vključno s satelitskimi omrežji, fiksnimi (vodovno in paketno komutiranimi, vključno z internetom) in mobilnimi prizemnimi omrežji, električnimi kabelskimi sistemi, če se uporabljajo za prenos signalov, omrežji, ki se uporabljajo za radijsko in televizijsko radiodifuzijo, ter z omrežji kabelske televizije, ne glede na vrsto prenesenih informacij;

[...]

(m) ‚zagotovitev elektronskega komunikacijskega omrežja‘ pomeni vzpostavitev, obratovanje, upravljanje ali zagotavljanje dostopnosti takega omrežja;

[...]“

Direktiva o univerzalnih storitvah

6 V uvodni izjavi 45 Direktive o univerzalnih storitvah je navedeno:

„Storitve, ki zagotavljajo vsebino, kot je ponudba za prodajo paketa z zvočno ali televizijsko radiodifuzijsko vsebino, niso zajete v skupni regulativni okvir za elektronska komunikacijska omrežja in storitve. Za izvajalce takih storitev naj ne veljajo obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve v zvezi s temi dejavnostmi. Ta direktiva ne posega v ukrepe, sprejete na nacionalni ravni v skladu s pravom Skupnosti v zvezi s takimi storitvami.“

7 Člen 2 te direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„Za namene te direktive se uporablja opredelitev pojmov iz člena 2 [Okvirne direktive].

[...]

- 8 Člen 31 Direktive o univerzalnih storitvah, naslovljen „Obveznosti prenosa“, v odstavku 1 določa:

„Države članice lahko naložijo podjetjem, ki so v njihovi pristojnosti in zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja, ki se uporabljajo za distribucijo radijskih ali televizijskih radiodifuzijskih kanalov v javnosti, razumne obveznosti prenosa posebnih radijskih in televizijskih radiodifuzijskih kanalov in dopolnilnih storitev, zlasti za zagotovitev ustreznega dostopa končnim uporabnikom invalidom, kadar pomembno število končnih uporabnikov takih omrežij le te uporablja kot svoje glavno sredstvo za sprejem radijskih in televizijskih radiodifuzijskih kanalov. Takšne obveznosti se naložijo samo, če so potrebne za izpolnitev ciljev v splošnem interesu, kot jih jasno opredeli vsaka država članica, morajo pa biti sorazmerne in pregledne.

Države članice pregledajo obveznosti iz prvega pododstavka najpozneje v enem letu od 25. maja 2011, če države članice takšnega pregleda niso opravile že v predhodnih dveh letih.

Države članice redno pregledujejo obveznosti prenosa.“

Francosko pravo

- 9 Člen 2-1 loi relative à la liberté de la communication (zakon o svobodi komunikacije) določa:

„Za namene tega zakona izraz ‚distributer storitev‘ pomeni katero koli osebo, ki vzpostavi pogodbeno razmerja z izdajateljem, da bi ponudila avdiovizualne komunikacijske storitve, ki se dajejo na voljo javnosti prek elektronskega komunikacijskega omrežja v smislu člena L. 32-2 code des postes et des communications électroniques (zakonik o poštnih in elektronskih komunikacijah). Prav tako se kot distributer storitev obravnava katera koli oseba, ki s ponujanjem takšnih storitev vzpostavi pogodbeno razmerja z drugimi distributerji.“

- 10 Točka I člena 34-2 tega zakona določa:

„Na matičnem ozemlju daje vsak distributer storitev na omrežju, ki ne uporablja frekvenc prizemnega omrežja, ki jih določi [CSA], svojim naročnikom brezplačno na voljo storitve družb, navedenih v členu 44(I), in kanal Arte, ki se prenašajo po radijskih valovih prizemnega omrežja v analognem načinu, kanal TV 5 in televizijsko storitev, ki se prenaša po radijskih valovih prizemnega omrežja v digitalnem načinu, katere namen je pripomoči k poznavanju čezmorskih ozemelj, ki je zlasti namenjena javnosti na matičnem ozemlju in ki jo ureja družba, navedena v členu 44(I), razen če ti izdajatelji menijo, da je ponudba storitev očitno nezdržljiva s spoštovanjem njihovih nalog javne službe. Če distributer storitve ponuja v digitalnem načinu, daje naročnikom na to ponudbo prav tako brezplačno na voljo storitve teh družb, ki se prenašajo po radijskih valovih prizemnega omrežja v digitalnem načinu.

[...]

Spor v glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 11 Družba Playmédia ponuja ogled televizijskih programov pretočno in v živo na spletnem mestu, financira pa se večinoma s predvajanjem oglasnih sporočil pred in med tem ogledom. Družba Playmédia meni, da ima status distributerja storitev v smislu člena 2-1 zakona o svobodi komunikacije in da ima zato na podlagi člena 34-2 tega zakona pravico prenašati programe družbe France Télévisions. Iz predložitvene odločbe je razvidno, da družba France Télévisions navedene programe tudi sama prenaša pretočno in v živo na spletnem mestu, ki ga daje na voljo javnosti.

- 12 CSA je s sklepom z dne 27. maja 2015 družbo France Télévisions pozval, naj ravna v skladu z določbami člena 34-2 zakona o svobodi komunikacije in ne nasprotuje temu, da družba Playmédia na svojem spletnem mestu pretočno ponovno predvaja programe družbe France Télévisions.
- 13 Družba France Télévisions je s sumarno tožbo, ki je bila 6. julija 2015 vpisana v tajništvo oddelka za spore pri Conseil d'Etat (Francija), predlagala, naj se ta poziv razglasi za ničten, pri čemer je trdila, da se družba Playmédia ne more sklicevati na obveznost iz člena 34-2 navedenega zakona. Družba France Télévisions je v zvezi s tem trdila, da pogoji iz člena 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah niso izpolnjeni, zlasti ker ni mogoče trditi, da uporabniki internetnega omrežja to omrežje v pomembnem številu uporabljajo kot svoje glavno sredstvo za sprejem televizijskih oddaj.
- 14 V teh okoliščinah je Conseil d'État (državni svet) prekinil odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložil ta vprašanja:
- „1. Ali je treba podjetje, ki ponuja ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu, že samo zaradi tega dejstva obravnavati kot podjetje, ki upravlja elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se uporablja za distribucijo radijskih ali televizijskih oddaj v javnosti, v smislu člena 31(1) Direktive [o univerzalnih storitvah]?
  2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen: ali lahko država članica, ne da bi kršila [navedeno d]irektivo ali druga pravila Evropske unije, določi obveznost prenosa radijskih ali televizijskih storitev hkrati za podjetja, ki upravljajo obratovanje elektronskih komunikacijskih omrežij, in podjetja, ki sicer ne upravljajo takih omrežij, ponujajo pa ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu?
  3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen: ali lahko države članice za obveznost prenosa, kar zadeva distributerje storitev, ki ne upravljajo obratovanja elektronskih komunikacijskih omrežij, ne določijo vseh pogojev iz člena 31(1) Direktive [o univerzalnih storitvah], medtem ko morajo biti ti pogoji na podlagi [te d]irektive izpolnjeni, kar zadeva operaterje omrežij?
  4. Ali lahko država članica, ki je določila obveznost prenosa nekaterih radijskih ali televizijskih storitev na nekaterih omrežjih, ne da bi kršila [navedeno d]irektivo, določi obveznost, da se morajo izdajatelji teh storitev strinjati, da se te prenašajo na navedenih omrežjih, vključno s prenosom na spletni strani, kadar zadevni izdajatelji svoje programe že prenašajo po internetu?
  5. Ali je treba, kar zadeva internetni prenos, o pogoju iz člena 31(1) Direktive [o univerzalnih storitvah] – torej da mora znatno število končnih uporabnikov omrežij, za katera velja obveznost prenosa, ta omrežja uporabljati kot svoje glavno sredstvo za sprejem radijskih in televizijskih oddaj – presojati z vidika vseh uporabnikov, ki gledajo televizijske programe pretočno in v živo na internetnem omrežju, ali zgolj z vidika uporabnikov spletne strani, za katero je določena obveznost prenosa?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 15 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah razlagati tako, da je treba podjetje, ki ponuja ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu, zgolj iz tega razloga šteti za podjetje, ki zagotavlja elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se uporablja za distribucijo radijskih ali televizijskih radiodifuzijskih kanalov v javnosti.

- 16 V zvezi s tem je treba poudariti, da lahko države članice v skladu s členom 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah pod nekaterimi pogoji naložijo obveznosti prenosa podjetjem, ki so v njihovi pristojnosti in ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja, ki se uporabljajo za distribucijo radijskih ali televizijskih radiodifuzijskih kanalov v javnosti.
- 17 „Zagotovitev elektronskega komunikacijskega omrežja“ je v členu 2(m) Okvirne direktive opredeljena kot „vzpostavitev, obratovanje, upravljanje ali zagotavljanje dostopnosti takega omrežja“. Ta opredelitev se uporablja v okviru Direktive o univerzalnih storitvah v skladu z njenim členom 2.
- 18 Dejavnost, ki zajema ponujanje ogleda televizijskih programov pretočno in v živo na spletni strani, ne spada pod to opredelitev. Na podlagi samega dejstva, da je podjetje – za ponujanje teh storitev – uporabnik elektronskega komunikacijskega omrežja, kot je opredeljeno v členu 2(a) Okvirne direktive, in sicer interneta, namreč ni mogoče skleniti, da je to podjetje samo ponudnik takega omrežja.
- 19 V obravnavanem primeru podjetje, kakršno je Playmédia, ki se omejuje na ponujanje ogleda televizijskih programov pretočno in v živo po internetu, ne zagotavlja elektronskega komunikacijskega omrežja, temveč, nasprotno, ponuja dostop do vsebin avdiovizualnih storitev, ki se zagotavljajo po elektronskih komunikacijskih omrežjih, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 23 sklepnih predlogov.
- 20 Iz uvodne izjave 5 Okvirne direktive pa je jasno razvidno, da je treba ureditev, ki se nanaša na prenos, ločiti od ureditve, ki se nanaša na vsebino, in da se regulativni okvir, v katerega spada Direktiva o univerzalnih storitvah, ne uporablja za vsebine storitev, ki se zagotavljajo po elektronskih komunikacijskih omrežjih z uporabo elektronskih komunikacijskih storitev (glej v tem smislu sodbo z dne 7. novembra 2013, UPC Nederland, C-518/11, EU:C:2013:709, točka 38).
- 21 Poleg tega v skladu z uvodno izjavo 45 Direktive o univerzalnih storitvah storitve, ki zagotavljajo vsebino, niso zajete v skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve, za te storitve pa ne veljajo obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve v zvezi s temi dejavnostmi. Iz tega sledi, da se za podjetje, ki prek spletnega mesta zgolj ponuja dostop do vsebin, ki se zagotavljajo po internetu, ne uporablja člen 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah.
- 22 V teh okoliščinah je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah razlagati tako, da podjetja, ki ponuja ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu, zgolj iz tega razloga ni treba šteti za podjetje, ki zagotavlja elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se uporablja za distribucijo radijskih ali televizijskih radiodifuzijskih kanalov v javnosti.

Drugo, tretje in četrto vprašanje

- 23 Z drugim, tretjim in četrtem vprašanjem, ki jih je treba obravnavati skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba določbe Direktive o univerzalnih storitvah ali druge določbe prava Unije razlagati tako, da nasprotujejo temu, da država članica – v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari – naloži obveznost prenosa podjetjem, ki brez zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij ponujajo ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu.
- 24 Pomen teh vprašanj je mogoče pojasniti s tem, da se v zadevi v glavni stvari zdi, da so bile obveznosti prenosa na podlagi nacionalnega prava naložene podjetjem, za katera se ne uporablja člen 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah. Kot je namreč razvidno iz predložitvene odločbe, je področje uporabe obveznosti prenosa iz členov 2-1 in 34-2 zakona o svobodi komunikacije drugačno od področja uporabe, ki je določeno v navedenem členu 31(1). V okviru spora o glavni stvari bo moralo predložitveno sodišče ugotoviti, ali so bile podjetjem, kakršno je družba Playmédia, dejansko naložene obveznosti prenosa.

- 25 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 1(3) Okvirne direktive direktive o skupnem regulativnem okviru ne posegajo v ukrepe, sprejete na nacionalni ravni v skladu z zakonodajo Unije za izpolnitev ciljev v splošnem interesu, zlasti v zvezi z ureditvijo vsebin in avdiovizualno politiko.
- 26 Poleg tega je iz uvodne izjave 5 Okvirne direktive razvidno, da se skupni regulativni okvir, v katerega spada Direktiva o univerzalnih storitvah, ne uporablja za vsebine storitev, ki se zagotavljajo po elektronskih komunikacijskih omrežjih z uporabo elektronskih komunikacijskih storitev, in zato ne posega v ukrepe, ki so bili za take storitve sprejeti na ravni Unije ali na nacionalni ravni v skladu s pravom Unije, da bi spodbujali kulturno in jezikovno raznolikost ter zagotavljali ohranjanje pluralnosti medijev.
- 27 Zato je z Direktivo o univerzalnih storitvah državam članicam omogočeno, da naložijo obveznosti prenosa, razen tistih iz člena 31(1) te direktive, tudi podjetjem, ki brez zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij ponujajo ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu.
- 28 Ker se predložitveno sodišče sklicuje na „druga pravila prava [...] [U]nije“, je treba poudariti, da predlog za sprejetje predhodne odločbe ne omogoča podrobne opredelitve določb prava Unije, za razlago katerih prosi to sodišče.
- 29 Res je, da morajo države članice z naložitvijo obveznosti prenosa podjetjem, za katera se ne uporablja člen 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah, spoštovati pravo Unije, zlasti pravila o svobodi opravljanja storitev iz člena 56 PDEU.
- 30 Ob predpostavki, da je sklicevanje – v predložitveni odločbi – na „druga pravila prava [...] [U]nije“ treba razumeti tako, da se nanaša na zadnjenavedeno določbo, pa je treba opozoriti, da se določbe Pogodbe DEU na področju svobode opravljanja storitev ne uporabljajo za položaj, v katerem so vsi elementi omejeni na eno samo državo članico (glej v tem smislu sodbo z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 31 V obravnavanem primeru se zdi, da so vsi elementi spora o glavni stvari omejeni na francosko ozemlje. Ta spor med francoskim podjetjem in CSA se namreč nanaša na to, da to podjetje nasprotuje temu, da bi drugo francosko podjetje ponovno predvajalo njegove programe.
- 32 V točkah od 50 do 53 sodbe z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874), je Sodišče opozorilo na štiri primere, v katerih se lahko za rešitev sporov o glavni stvari vendarle izkaže, da je potrebna razlaga določb Pogodb o temeljnih svoboščinah, čeprav so vsi elementi teh sporov omejeni na samo eno državo članico (sodba z dne 20. septembra 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, točka 20).
- 33 Vendar je Sodišče pojasnilo, da mu mora predložitveno sodišče v okviru položaja, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem so vsi elementi omejeni na eno samo državo članico, v skladu z zahtevami iz člena 94 Poslovnika Sodišča pojasniti, kako je spor, ki ga mora rešiti, kljub njegovi povsem notranji naravi povezan z določbami prava Unije o temeljnih svoboščinah, zaradi česar bi bila zahtevana predhodna razlaga potrebna za rešitev tega spora (sodba z dne 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, točka 55).
- 34 V obravnavani zadevi pa predložitveno sodišče ni navedlo, kako je spor, o katerem odloča, kljub njegovi povsem notranji naravi povezan z določbami prava Unije o svobodi opravljanja storitev, zaradi česar bi bila za rešitev tega spora potrebna razlaga člena 56 PDEU.
- 35 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da drugo, tretje in četrto vprašanje niso dopustna v delu, v katerem se nanašajo na „druga pravila prava [...] [U]nije“.

36 V teh okoliščinah je treba na drugo, tretje in četrto vprašanje odgovoriti, da je treba določbe Direktive o univerzalnih storitvah razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da država članica – v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari – naloži obveznost prenosa podjetjem, ki brez zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij ponujajo ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu.

Peto vprašanje

37 Predložitveno sodišče s petim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba v zadevi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, pogoj – določen v členu 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah – v skladu s katerim mora pomembno število končnih uporabnikov omrežij, za katere velja obveznost prenosa, ta omrežja uporabljati kot svoje glavno sredstvo za sprejem televizijskih programov, presoјati z vidika vseh uporabnikov, ki gledajo televizijske programe po internetu, ali z vidika zgolj uporabnikov spletnega mesta podjetja, za katero je ta obveznost določena.

38 V obravnavanem primeru, kot izhaja iz točk 19 in 21 te sodbe, se za podjetje, kot je Playmédia, ne uporablja člen 31(1) Direktive o univerzalnih storitvah. Vendar kar zadeva podjetja, za katera se navedena določba ne uporablja, s pravom Unije ni naloženo spoštovanje pogoja, v skladu s katerim mora pomembno število končnih uporabnikov omrežij, za katere velja obveznost prenosa, ta omrežja uporabljati kot svoje glavno sredstvo za sprejem televizijskih programov.

39 V teh okoliščinah na peto vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

40 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

- 1. Člen 31(1) Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009, je treba razlagati tako, da podjetja, ki ponujajo ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu, zgolj iz tega razloga ni treba šteti za podjetje, ki zagotavlja elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se uporablja za distribucijo radijskih ali televizijskih radiodifuzijskih kanalov v javnosti.**
- 2. Določbe Direktive 2002/22, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136, je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da država članica – v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari – naloži obveznost prenosa podjetjem, ki brez zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij ponujajo ogled televizijskih programov pretočno in v živo po internetu.**

Podpisi